

ne bleksemstraal! Moar ne minuutje nadien, zei hij zachter en vriendelijker, terwijl hij zijn hand op Geuzeke's schouder legde: „Geuzeke, blijf ne geus, gelijk de gij aldeure woart! Ik heb oe geerne gezien, ge weet het, moar tegenwoordig . . . moar, zand er over. Kom mee in de pastorije. Ik heb ne schoon karwei veur oe. Het Heiligenbeeld van Sinte Joseph stoat los in de kerke. Gij moet er ne keer ne ferme hoak insloan en het oan den muur klinken.”

Geuzeke zag den paster aan. Hij peinsde opeens aan den garde, die met ne gebroken herte rondliep in de steegskens; aan Prudence, die op dit oogblikke met Fonske in den Bijbel zat te lezen, terwijl Sophie hulder ne tasseke kaffee inschonk. Hij peinsde aan den Paaschmergen, in de kerke, toen hij den Heer als het ware had gezien voor zijn oogen, zeggende: Vreest niet, gaat heen en boodschaft het Mijnen broederen!

„Menier den paster, het spijt mij. Ik kan het niet doen!” Hij salueerde en liep „Het Oud Jerusalem” in.

(Wordt vervolgd.)

WEEK-OVERPEINZINGEN

Bloemen tusschen naakte rotsen

Wanneer ik mijn Bijbel lees, krijg ik den indruk, dat er veel dingen zijn, die onuitgesproken blijven en toch, als zij in het licht van een onderzoek gebracht werden, blijken zouden een werkelijke hulp in het leven te zijn. Zulke dingen zijn niet altijd aanstonds zichtbaar. Zij springen niet in het oog. Zij groeien niet als bloemen op een open weide, maar liggen ergens verborgen tusschen woorden en zinnen en perikopen zoals kleine planten soms verborgen groeien tusschen steenen en spleten van rotsen. Als gij wandelt over die rotsen is het niet uw eigenlijke bedoeling te gluren in die spleten, maar plotseling staat gij stil, omdat gij getroffen wordt door de vriendelijke bloeseming van zulk een plant. Gij knielt op den steen neer; gij bewondert dat onaanzienlijke gewas; en eens opnieuw wordt gij eraan herinnerd, dat de waarlijk mooie dingen van het leven niet altijd de officieele zijn, die gezien kunnen worden op de hoofdwegen, maar dat kleine zijwegen een bijzondere bekoring kunnen hebben, waar soms schatten verborgen liggen in een barren grond.

Deze overleggingen zullen mij er toe brengen nu en dan in deze kolommen mee te deelen wat ik vond tusschen de groote steenen en rotsen van de Heilige Schrift. Onder den verzamelnaam „Tusschen de regels” zal ik enkele van deze vondsten publiceeren. Mogen zij de wijsheid en schoonheid toonen van Hem die Zijn zaad overal uitstrooit, op het vruchtbaar veld, op open hoogten en tusschen spleten van dorre rotsen.

Tusschen de regels (I)

Wanneer wij het verhaal lezen over de overspelige vrouw, is een van de hoofdindrukken dien wij krijgen: diè over de brutaliteit van de mannen welke de vrouw tot Jezus brengen. Zij schijnen te vergeten dat, waar de vrouw „op de daad zelf gegrepen werd, overspel plegende,” er nog een andere, een tweede persoon bij het drama betrokken moet zijn geweest, een manlijk persoon, die minstens even schuldig als de vrouw, maar misschien nog véél schuldiger dan zij moet zijn geweest. In hun fanatieken ijver zien zij de vrouw alleen als de schuldige.

Dan gaat het verhaal verder. Het brengt ons bij die wonderlijke vraag van Jezus: „Heeft niemand u veroordeeld?” Als de vrouw antwoordt: „Niemand, Heer,” spreekt Hij de nog meer wonderlijke woorden uit: „Zoo veroordeel Ik u ook niet.”

Hoe jammer is het dat wij den toon, het accent niet kunnen hooren, waarop dit woord uitgesproken werd. Als wij dit wél konden, als Zijn woord was vastgelegd op een gevoelige plaat en later had kunnen weergegeven

worden met al de modulatie van Zijn stem, zouden wij waarschijnlijk gehoord hebben dat Hij met Zijn stem allen nadruk legde op het woordje „u.” „. . . Ik veroordeel u niet.” U niet — maar een ander wel. U niet. . . maar ik weet, vrouw, dat er een ander is die ook heeft gezondigd. Uw aanklagers hebben hem niet tot Mij gebracht; zij hebben hem vrijuit laten gaan. Maar Ik ken hem; en een groot deel van de schuld van deze donkere uren ligt op hem.” Ik geloof dat deze gedachte bijzonder belangrijk is voor onze tijden.

Deze tijd heeft in zake de overtreding van het zevende gebod een heel gevaarlijke neiging. Het is de neiging om alle schuld enkel aan de vrouw te geven en om den man te excuseeren en vrijuit te laten gaan. Zij, en zij alleen, is de werkelijke schuldige in veler oogen. Misschien omdat zij zwakker is dan de man en niet beschikt over zooveel middelen om zichzelf te verdedigen, heeft men haar beladen met den smaad en de schande die aan zulke overtredingen verbonden zijn. Maar dat is heelemaal oneerlijk. Er hapert veel aan zulk een beschouwing, die sterk eenzijdig is. Als niet naast de vraag: „wie is de vrouw, die zoo struikelde?” de aanvullende vraag, vol verontwaardiging, gesteld wordt: „En wie was de man die tot zoiets in staat was?” worden de dingen scheefgetrokken en wordt de standaard van alles wat eerlijk en waar is naar beneden gehaald. Daarom is het woord „prostitutie” een leugen. Het duidt slechts een halve waarheid aan, omdat het een onderscheid maakt tusschen de schuld van man en vrouw in de kwestie van onreinheid. Zoolang de man die zondigt niet even diep gebrandmerkt wordt als de vrouw en de publieke opinie den man ontziet en verontschuldigt, zoals het gebeurt in veel moderne boeken, is er iets radicaal verkeerd in die opinie. En ik kan slechts dankbaar zijn dat Christus onze oogen daarvoor geopend heeft en dat Hij in een droevig verhaal, tusschen rotsen van farizeisme en dorre spleten van eigengerechtigheid, zulk een mooie en eeuwige waarheid verborgen heeft.

A. G. Barkey Wolf

VERTROUWEN

Eens logeerde ik ergens, het doet er niet toe waar en wanneer. Mijn gastvrouw vertelde me iets over een kind van haar buurvrouw. Iets, wat die buurvrouw op haar beurt ook had verteld. Het ging over intieme dingen. . . Ik vroeg: „zie je elkaar vaak? Ben je met elkaar bevriend?” En het antwoord was: „Welnee. Zoo eens een praatje over het hek, méér niet. Toen we hier kwamen wonen, hebben ze ons een bezoek gebracht en wij hen; daarbij is het gebleven.”

Blijkbaar had hier dus een moeder aan een haar feitelijk vreemde vrouw intieme dingen verteld uit het leven van haar kind.

Ik zou dit hier niet noemen, als ik niet dacht, dat zoiets vaker gebeurt. En — dat het, als het kind er van hoort, schade doet aan de verhouding tusschen moeder en kind.

Het is nu eenmaal zoo, dat moeders graag met andere moeders praten over hun kinderen. Dikwijls, omdat ze willen doen uitkomen, hoe flink en verstandig die kinderen zijn, doch ook wel eens om te klagen en te probeeren, of de ander misschien een remedie weet. Als ze weer thuis zijn, zouden ze in heel veel gevallen niet precies meer kunnen zeggen, wat ze hebben gezegd of gezwegen. Maar de andere vrouw weet het nog wel en vertelt het op haar beurt weer verder. Niet met het bepaalde doel eens anders kind zwart te maken, doch zomaar, omdat er toch een onderwerp van gesprek moet zijn. Het is heel onschuldig gemeend en het gaat meestal over dingen, die voor volwassen menschen niet van zoo erg groote betekenis zijn. Dat het echter ook wel eens

anders is, getuigt mijn ervaring, die ik aan het begin weergaf.

Kinderen zijn echter geen volwassen mensen. Zij zien vaak als groot en gewichtig wat wij van weinig betekenis achten. Zij schamen zich ook vaak over gezegden en uitingen, die ze op later leeftijd kinderachtig vinden, al waren ze toen ter tijd heel gewoon en natuurlijk. Ze willen liefst vergeten, dat ze eens zoo onnoozel en schaapachtig waren.

En dan op een keer plaagt een buurvrouw of een kennis er hen mee! Of het nu gaat over onmogelijke plannen, die ze op een bepaald tijdstip wel mogelijk achtten of over gebrek aan inzicht, waarvan een bepaald gezegde blijk gaf, of over een eerste liefde, waarvan ze nu zelf wel weten, dat het niet „je ware” was . . . het doet er niet toe. Ze ervaren: iemand heeft over hen gepraat met een vreemde. En die „iemand” was moeder! Het is dus zaak te zorgen, dat moeder niet te veel te weten komt, want dan weten vreemden het ook!

Erger wordt het nog, als het gaat over iets, dat het kind in een vertrouwelijk oogenblik aan moeder heeft opgebiecht. Misschien vond moeder-zelf het niet van veel gewicht, of „wel aardig,” maar niet dáárvoor gaf het kind haar zijn vertrouwen!

We willen graag, dat een kind „open” tegen ons is. We klagen, als het „gesloten” blijkt te zijn. Maar dan moeten we dit vertrouwen ook willen verdienen. Dan moeten we niet tegen anderen schertsen over wat voor het kind wel werkelijk een zaak van betekenis was! En als we raad nodig hebben, omdat dit vertrouwen ons dingen heeft onthuld, die we moeilijk vinden, dan moeten we er niet met de eerste de beste kennis over praten. Ouders zijn er, om samen moeilijkheden op te lossen. Laat het-

geen er in een gezin omgaat gerust maar in dat gezin blijven. Dat is het veiligst. En wanneer men het samen niet af kan, zoek dan raad bij iemand, wiens beroep het is, deze te verstrekken, en die ook weet, wat een „beroepsgeheim” beteekent.

Nog eens: het is niet bedoeld als opzettelijke schending van het vertrouwen, wanneer we tegenover derden spreken over intieme dingen uit het leven van onze kinderen! Het gebeurt meestal, doordat we ons niet goed genoeg in de gevoels- en denkwereeld van een kind kunnen verplaatsen.

Wellicht echter leeft er in ons zelf ook nog wel een herinnering aan gebeurtenissen of feiten, waaraan we liever niet meer denken, en die door onze ouders tot gemeengoed van anderen werden gemaakt. En voelen we nog de ergernis hierover. Niet, omdat het slechte dingen waren, want die houdt ieder onzer liefst onder zich. Doch omdat we ons, zelfs nog als volwassene, vernederd voelen bij het denken aan onze dwaasheid, onze goedgeloovigheid, onze onkunde of wat dan ook.

En daarbij moeten we als ouders ook nooit vergeten, dat een vreemde de dingen anders ziet dan wij zelf, en dat deze dingen, vergroot en verergerd, verder verteld, soms blijvend, schoon onverdiend, een stempel zetten op onze kinderen.

Vertrouwen is een teer iets, en helaas zijn weinig mensen het vertrouwen van anderen waard. Misschien beter nog in groote dingen dan in kleinigheden. Laten we zorgen, dat we althans als ouders het vertrouwen van onze kinderen nooit beschamen. Laten we ze het gevoel doen behouden dat wat thuis gebeurt en thuis wordt gezegd, niet tot gemeengoed van anderen wordt gemaakt.

J. M. W.-W.

Opnieuw baadde de residentie in een zee van licht, zoals deze foto van den Vijverberg laat zien.